

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illustrissimi Domini Simonis De Fierlant, Hispaniarum Ac
Indiarum Catholico Regi, In Hispania Ac Belgio, A Concilio
Status, Brabantiae Cancellarii, Catholico Ab Affectu
Tractatus, Quo, Clarissime ...**

Fierlant, Simon de

Coloniae Agrippinae

§. 1. Fuit illa primitivæ Ecclesiæ praxis; & sic praxis hodierna, ipsâ Ecclesiâ invitâ & tantum connivente, refrigescente caritate, nec ritè nec legitimè intrusa est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37059

videmus & miserabiliter illi deplorant ; formam connivente piâ Matre Ecclesiâ degenerasse : id autem studiosius ut agant novaturientibus labiis unam sonant antiquitatem ; Primitivæ Ecclesiæ desiderium , modernæ autem fastidium , Christianorum animis afflare student : subdolum artificium , & fallendæ plebi perquam accommodatum. Unde id porro hauserint , nescio , id scio , antiquum id jam à multis sæculis habuisse Hæreticos unam sonare antiquitatem , præsentis autem Ecclesiæ deplorare tenebras. Videri potest Franciscus Simonis de Hæreticorum fraudibus parte 2. fraude 4. ubi crudite notat *nomen ipsum antiquitatis longe esse aptissimum , ut errorem populo faciat probabilem.* Addo ego non aliud versatilis & ad nova prurientis ingenii indicium esse manifestius , quam quæ vides & habes præsentia temerè fastidire.

§. I.

FUIT ILLA PRIMITIVÆ

Ecclesia praxis : & praxis hodierna , ipsâ Ecclesiâ invitâ & tantum connivente , refrigerescente caritate , nec ritè nec legitime intrusa est.

HUc communi studio , & pari consensu collimant Gabriëlis , Macarius , Gummarus : nec rem tantum dicunt

dicunt eandem, sed iisdem propè verbis concipiunt: eosdem fucos, & pigmenta adhibent, ut adeo unâ eos manu, uno ligone, cuniculum hunc fodere meritò credas. Videamus. P. Gabriëlis in *Morali Diabolica* pag. 154. ira sibi objicit: *quod si hæc ita se habent, cur ergo Ecclesia moderna non curat practicari Pœnitentiam, pro quolibet peccato mortali, ante Absolutionem? ad quam, inquit, objectionem respondetur: Ecclesiam in nullo Concilio universali aut particulari approbasse praxim mox absolvendi post confessionem criminum, nullâ præviâ ad Absolutionem factâ Pœnitentiâ.* Locum hunc non admodum Romanis placuisse vel ex eo conficias, quod mitigatus paululum legatur in speciminibus, post primam eorum condemnationem ab autore correctis, & Romæ excusis, altero tamen postea Romano iterum fulmine perituris. At enim eadem hæc sententia cruda adhuc, nec mitigata perstat iisdem verbis integra in libro D. Havermans, cui titulus *Examen Pentalogi Diaphorici* pag. 297 (idem dicit pag. 429.) *cum in nullo Concilio universali aut particulari modernam administrandi hoc Sacramentum praxim (Ecclesia) approbaverit.* Et quod in P. Gabriëlis graviter ad eò Romanis displicuit etiam mitigatum, & correctum, id iisdem Romanis crudum, & incorrectum in Havermanno placuisse (ut vult scheda funebris) aut placiturum putamus? pergit Gabriëlis *sed refrigescente paulatim charitate, à tribus aut quatuor*
seculis

saeculis antiquus rigor est relaxatus. Et illum etiam locum correctum dedit Romana editio : at nescit haecenus correctionem D. Havermans, & *Praxis*, inquit ibidem, (primitivæ Ecclesiæ) *refrigescente Christianorum charitate in Ecclesia desit à quatuor saeculis circiter.* Tuam fidem Lector, an ovum ovo vidisti similius? quid autem postea? *Hanc praxim*, inquit fulminatus Gabriëlis, *piæ Mater Ecclesia filiorum infirmitati indulgens tolerat.* Hæc verba omnia simul ac semel Romana sponsa delevit; interim nihilo timidius Macarius asserit primitivæ Ecclesiæ *praxim connivente tantummodo Ecclesia* desisse. Manifeste, opinor hinc datur intelligere non modo Macarium gruis instar sequi P. Gabriëlis, atque adeò mirum esse si ipsius doctrina ab omni nævo inventa sit pura, quæ cum Gabriëlianâ prorsus eadem in Gabriëlis repetito fulmine Romanis ignibus bis conflagavit, verum etiam id unum eos clanculum agere, ut Absolutioni Pœnitentialia & satisfactoria opera præmittantur. Non id inquires dicunt; fateor, nam id apertè si dicerent Cunicularii non essent. Sed amabo quorsum hæc omnia? Ecclesiam in nullo Concilio universali aut particulari approbasse praxim mox absolvendi nulla præviè ad Absolutionem factâ Pœnitentia? praxim primitivæ Ecclesiæ & antiquum rigorem refrigescente paulatim Christianorum Charitate à tribus aut quatuor saeculis relaxatum in Ecclesiâ desisse, idque, à connivente tantummodo piâ Matre Ecclesiâ & filiorum infirmitati indul-

ET INFELIX CONCORDIA. III

indulgentie tolerari. Quorsum inquam hæc omnia, aut quo denique respiciunt? Jam verò nec votum ipsi suum aut desiderium dissimulant, quamquam & dissimulant, nusquam enim aut Vergeriani in conventiculo Gallicano moniti, aut se cunicularios esse obliviscuntur. Tam Sancyrani scilicet & Jansenii semper memores, quam Pontificum & eorum decretorum sæpè obliviosi. Summopere, inquit Macarius, *desideraret moderna Ecclesia, hoc est ipse Macarius) accrescente iterum fidelium charitate antiquam praxim in Ecclesiâ restitui*: præiverat Gabriëlis & suum quoque sub Ecclesiæ nomine desiderium palliarat, in Morali Diabolica pag. 155. (nam in altera eâque à se correctâ editione id totum expunctum est; cur expunxerit autem ipse scit, ego faciliè assequor) *quantum desideraret Ecclesia moderna (nos Patrem Gabriëlis cogitemus) non solum pœnitentiam veram peragi, sed pristinum Pœnitentiæ ordinem servari*. Quis autem pristinus iste erat Pœnitentiæ ordo? jam ante eum pag. 123. novaturientibus suis Ideis ita conceperat: *ut primo peccator accederet Sacerdotem, eique vulnera sua, seu morbum peccati detegeret, & remedium Pœnitentiæ ab ipso peteret, secundo ut Sacerdos peccatori Pœnitentiam imponeret: tertio ut peccator pœnitens illam impleret: quarto ut Sacerdos pœnitentem impletâ pœnitentiâ absque relapsu absolveret.*

Accedit centum in locis Eximius Dominus Gummarus & similiter cuniculo huic perficiendo instat: summis labris delibemus aliqua. *Antiquæ pœnitentiæ teste Morino, ait*
circa

circà finem præfationis Apologeticæ ad tractatum tertium, juxta certos *Canones* per tredecim, vel ut alii duodecim sæcula, fuerunt observatæ in Occidente, & usque modo servantur in Oriente. Si dixerint (adversarii) has pœnitentias conversis solummodo in satisfactionem fuisse injunctas, ast convertendis nullatenus in præparationem ad suam conversionem, sive ut ad conversionem ritè disponerentur: si, inquam, hoc dicant, nullo negotio redarguuntur: nihil enim clarius vel inspicienti solum antiquos *Canones*: ecce unum è mille cui in *Conc. Tolet. III.* subscripserunt *Hispaniarum & Galliciæ Episcopi*: & idem clarius in imbelli *Apologiâ* pag. 9. quod Pœnitentiæ *Canonum* solerent *Absolutionem Sacramentalem* antecedere, probat imprimis *Canon. XI. Conc. Tol. III.* & pag. 2. ex hoc, inquit, *Canone* habetur quod *Concilium* istud doceat hanc (QUOD NIMIRUM PÆNITENTIA PRÆCEDAT RECONCILIATIONEM) esse formam *Antiquorum Canonum*: quare non putem necessum, ut plures *Canones* allegem ad probandum falsitatem hujus & similium assertorum ab *Autore Responsionis* brevis: negatur quod in *prisca Ecclesia* tot annorum pœnitentiæ debuerint præcedere *Absolutionem Sacramentalem*: item ex *Canonibus Pœnitentialibus* ad summum habetur, quod ipsorum tempore non dabatur *Communio*, nisi præviâ longâ pœnitentiâ; & addit: ita quidem ut illa Pœnitentiâ *Absolutionem* præcedere non debuerit: impotentius in adversarium fertur pag. 12. dixerit adhuc *Rev. Vestra*
quod

ET INFELIX CONCORDIA. 113

quod Canones Pœnitentiales tantum præscripserint pœnitentias pro foro externo: addat si ausit quod solum pro peccatis publicis. Afferat insuper sine notâ imperitiæ, quod Pœnitentiæ dumtaxat debuerint peragi post Absolutionem Sacramentalem. Et paulo post, an ipsam Ecclesiam argues, quod peccatorem perceptâ voce DOLEO, aut SINGULTIENTEM, non illicò absolverit?

Expectas hîc fortè, Lector, & locus certè admonere videtur, ut primitivam Ecclesiam, & antiquum Sacramenti Pœnitentiæ usum ab eorum mendâciis vindicem; sed id ego sequenti Capite commodius acturus, aliud nempè in præsentîâ habeo propositum, & cuniculos hoc Capite, non mendacia detegens, quod ad propositum nunc quidem satis est, quid dicant, non quam falsa dicant considero, & eorum sagaciter vestigia attendens, quo denique vadant, non quam turpiter claudicent, observo.

In hanc ergo sententiam Trium-Viri nostri digni sanè Sancyrano Magistro discipuli iisdem propè, ut vidimus, verbis, & eâdem formulâ jurant: jam inde à primo sui exordio Ecclesiam per duodecim circiter sæcula Absolutioni Sacramentali pœnitentias Canonicas præmisisse, & à tribus dumtaxat aut quatuor sæculis, refrigescente paulatim Christianorum caritate, antiquum illum Pœnitentiæ rigorem relaxatum in Ecclesia paulatim defuisse; atque adeo novellam modernæ Ecclesiæ praxim ab antiqua illa duodecim sæculorum

P

Sacra-

Sacramenti administratione longis distare intervallis, atque hanc quidem novitiam methodum non approbante Ecclesiâ inductam, sed connivente & filiorum infirmitati piæ instar Matris indulgente, & *tenellius* (ut anno 1672. ante Trium-Viros loqui placuit auctori compendiosæ deductionis pagina 78.) *filii abblandiente* intrusam, usque adeo coactè tolerari, ut summoperè interim desideret, antiquum illum, & pristinum Pœnitentiæ ordinem, accrescente iterum fidelium caritate restitui, & ad primum suum vigorem postliminiò revocari. Atqui hoc est quod initiò articuli dicebam ipsum, & nunc in causa manere velim ex Vergeriana Trium-Virorum nostrorum mentè
 ABSOLUTIONEM SACRAMENTALEM DANDAM NON ESSE NISI
 PÆNITENTIALIA PRÆVIE ET SATISFACTORIA OPERA IPSE
 POENITENS RITE PRÆSTITERIT.

§ 2.

UNIVERSIM OSTENDITUR

*quid cuniculi lateat sub specioso primitivæ
 Ecclesiæ nomine.*

NOn obscuram §. præcedenti facem accendimus ad has & similes tenebricosas primi cuniculi latebras illustrandas; qui enim id eos unicè optare sub Ecclesiæ nomine, & desiderare audivimus, ut antiquâ Ecclesiæ praxi restituâ pristinus Pœnitentiæ ordo etiam hodièdum servetur, dubi-